BODIČKANJA JEŽKA PETRA

Vida založba

Vida
založba

Ocean

Cvetka Bevc

BODIČKANJA JEŽKA PETRA

Ilustrirala
Mojca Fo

Vida
založba

Vida založba

Vida
založba

KAZALO

SAJ NI RES, PA JE 9
TA DRUGA DESNA 14
FIGICA 19
PETROVA UKANA 25
RAZSVETLJENJE 29
RIKIJEVA ZGODBA 34
BLAZNA ZAMISEL 39
NOČNA PRIGODA 44
SREČKONOSNE KROGLICE 49
DAN IN NOČ 54
MARIČKA KRALJIČKA 58
DARILO 65
DOBRO DELO 71
ŽENIN 77
IZZIVANJE 83
TEKMA 87
OPOMBE 93

Viola založba

Vida
založba

Vega založba

Vida
založba

1. BODIČKANJE

SAJ NI RES, PA JE

Jutranje sonce je osvetlilo stezico sredi gozda. Na njej se je zableščal kos sira, ki ga je prejšnji večer izgubila deklica Nuška. Hkrati sta ga zagledala ježek Peter in podganca Rubi.

»Moj je!« je zavpil Peter in se pognal proti njemu.

»Moj je!« je zacvilila Rubi in ga zgrabila s krempeljci.

»Ni res. Jaz sem ga prvi videl. Spusti ga, drugače te bom zbodel,« je zarenčal ježek.

In Rubi ga je spustila.

»Oh, kako sem lačna,« je zavzdihnila.

»Misliš, da jaz pa nisem?« se je namrgodil Peter.

Viga založba

»Saj vendar ne boš vsega sam pojedel. Ne bodi tak skopuh. To je najslabša živalska lastnost. Če je imaš preveč, te lahko celo izženejo iz gozda, tako kot so nekoč skopuškega merjasca. Le pazi, kaj počneš,« mu je požugala Rubi.

To o merjascu ni bilo res. Lagati ni lepo, a kaj ko se ji je bledlo od lakote. Petra je vseeno zaskrbelo.

»Prav, no, prav. Začela ga bova jesti vsak na svojem koncu, dokler ga ne bo zmanjkalo. Tako bo najbolj pravično,« je predlagal Peter.

»Ni res. Ti imaš večji gobček in bi ga v hipu sam pojedel,« je protestirala Rubi.

Skoraj sta se sporekla, ko je izza grma skočila lisička Žužka.

»Počasi, počasi, prijateljčka. Kaj bi se prepirala. Jaz vama lahko razdelim sirček na enaka dela.«

Rubi jo je sumničavo pogledala. Žužka je bila znana po svojem zvitorepenju.

»In kako boš to storila?«

»Najprej bom sirček stehtala,« je rekla Žužka.

Poiskala je deščico, jo na sredi podložila s kamnom in tehtnica je bila pripravljena.

»To je super rešitev,« je prikimala Rubi.

»Ni res. Super bi bilo, če bi cel kos pripadal meni,« je zagodrnjal ježek.

Žužka se ni zmenila zanj. Prelomila je sirček na dva dela in vsakega položila na svoj konec deščice.

»Joj, na desni strani je sirček pretežak. Moram ga odgrizniti, da bosta oba kosa enaka,« je ugotovila.

Kmalu je z istim izgovorom odgriznila še tistega na levi, se spet pognala na desno, pa spet na levo, vse dokler sirčka ni zmanjkalo.

»Saj poznata star pregovor: kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima,« se je zahahljala in izginila v gozdu.

Peter in Rubi sta osupla strmela v deščico. Res je bila prazna.

»Ti si kriva, Rubi. Ti si se strinjala z Žužkinim predlogom!« je zarohnel Peter.

»Vrh glave te imam! Zakaj pa ti nisi zbodel Žužke, da bi se nehala mastiti s sirom!« je zavreščala Rubi, da je šlo skozi ušesa.

To je bilo res. Ampak Peter ji tega za nič na svetu ne bi pritrdil.

»Bom pa zato zdaj zbodel tebe!« je zakričal namesto tega.

Rubi jo je raje ucvrla. Peter je počasi odježil proti domu in godrnjal:

»An ban benus,

zbisi bala remus,

zbisi bala bumba rasa,

zbisi bala bum!«

Izštevanke so mu pomagale preganjati jezo. Če bi se preveč jezil, bi ga bolel želodček. Petkrat jo je moral ponoviti, da se mu je jeza razkadila. Pa ni vedel, na koga je bil bolj jezen, na Rubi, Žužko ali samega sebe.

Vida založba

2. BODIČKANJE

TA DRUGA DESNA

Ko je ježek Peter tistega dne vstal iz postelje, se je spotaknil in padel po tleh. Z glavo je udaril ob kamen, da se mu je kar stemnilo pred očmi.

»Avččč! Zrasla mi bo buška,« je zastokal.

Izza grma je prismukala podganca Rubi. Pozabila je že na dogodivščino s sirom.

»Nesreča se ti je zgodila, ker si vstal z levo tačko,« je prijazno dejala.

»Katera pa je leva?« je izletelo iz Petra.

Ups, prepozno se je ugriznil v jeziček. Nikomur ne bi hotel izdati svoje skrivnosti. Nikakor si ni mogel zapomniti, katera tačka je leva in katera desna.

»To bi že lahko vedel. Leva je pač ta druga desna,« je rekla Rubi in odbrzela v sosednji gozd.

Peter se je zastrmel v svoji tački. Nič mu ni bilo jasno. Pa se je domislil rešitve. Legel je v posteljo in zaspal nazaj. Ko se je predramil, je najprej stopil na tačko, na katero si je privezal pentljico. Malo je počakal in priključil še drugo tačko. Nič se ni zgodilo.

»Tačka s pentljico je torej desna. Moj dan bo imeniten!« je zavriskal.

V tistem mu je na glavo z visoke smreke padel storž. In za njim še eden.

»Avčč! Avčč! Spet gre vse narobe. Ampak zdaj vsaj vem, katera je ta druga desna. Za vsak primer bom še enkrat vstal iz postelje,« si je rekel.

Tokrat je previdno stopil na drugo tačko. Šlo je brez težav. Ni se spotaknil, ni zadel ob kamen in nič mu ni padlo na glavo. Pa še buška je izginila.

To bo zagotovo srečen desnotačkast dan, si je rekel.

Oddrobencljal je po stezici in se skoraj zaletel v zajčka Ludvika.

Nihče ne ve, s katero tačko je ta tistega dne vstal, a zagotovo je bil slabe volje.

»Pazi, kod hodiš, grdavš!« je na Petra stresel svojo nejevoljo.

»Kaj si rekel?«

»Rekel sem, da si grd!«

Peter se je zgrozil. Če ježek vstane z desno nogo, se ima tisti dan za najlepše bitje pod soncem. Zdaj pa taka reč.

»In zakaj naj bi bil jaz grd?« je vprašal. Ni se hotel kar tako odpovedati dobremu dnevu.

»Ker imaš takšno bodljikavo suknjico, ki je jaz ne bi nikoli nosil, če bi bil v tvoji koži,« mu je zabrusil zajček.

Peter se je namrščil. Lahko bi dolgouhca bodičknil, a ta bi ga zaradi tega res imel za grdega. Raje ga je zbodel z besedami.

»Pha, naj je taka ali drugačna, to je pač moja oblekica. In predvsem zelo koristna. Varuje me pred lisičjimi zobmi. Tega o tvojem kožuščku ne bi mogel trditi.«

Kako se je Ludviku povesil smrček. Potegnil se je za uhelj, da bi se domislil kakega nesramnega odgovora. Pa mu ni uspelo, kajti proti njima jo je ubirala lisička Žužka.

»Vstala sem z levo tačko in bom ugriznila prvega, ki mi pride na pot!« je zagrozila.

Ludvik je stekel, kot da mu gori za petami, Peter pa se je zvil v klobčič.

»Kar ugrizni me, Žužka, če si hočeš smrček raniti do krvi!«

Žužki na kraj pameti ni padlo. Zapodila se je za Ludvikom. Peter je še malo počakal, če bi se vrnila. Pa je ni bilo. Tedaj je na štoru opazil majhno gobico z rumenim klobučkom.

»Kakšna okusna večerja bo ta lisička,« je zacmokal.

»Menda ne boš pojedel Žužke,« se je za njegovim hrbtom oglasila Rubi.

Viga založba

»Ne bodi smešna. Poglej, kaj držim v tački.«

»Lahko bi vsaj gobico podelil z menoj, če že sira nisi. Tako boš imel dober dan, četudi si vstal z levo tačko.«

Peter je hotel z njo potolči po tleh. Naj Rubi ve, da si je zapomnil, kako je s tem. Toda – joj, na tački ni bilo več pentljice, v njegovi glavi pa je bila cela zmešnjava.

»Z levo? Ah, ja, misliš z drugo desno,« je rekel Rubi in ji podaril lisičko.

»Druga desna je tudi srčna stran,« mu je rekla Rubi in pomežiknila.

Od takrat Peter ni nikoli več zamešal desne in leve tačke. Samo vprašati se je moral, na kateri strani ima srce. In nikoli več ni preverjal, s katero tačko vstane. Ni se mu zdelo več pomembno.

